

SENSOMMERBLUES

Af Mikkel Stolt

Så skrøbeligt, så skrøbeligt sindet er. Jeg kommer gående ad landevejen ned mod den spejlblanke fjord. En pragtfuld, stille og lun sensommeraften. Et par sejlskibe driver langsomt afsted på vandet, og på badebroen har en flok sølvmåger slået sig ned. Jeg noterer mig - jeg mærker helt konkret - at jeg glæder mig over udsigten og stedet og over hvordan, der dufter. Jeg har det godt, ja, lige nu har jeg det godt. Jeg ser et lysglimt fra den anden side af fjorden, fra Holbæk. I kikkerten kan jeg se, at det vist nok er en storskærm. Måske er der friluftsbioGRAF netop i aften i Holbæk. Der er måske folk, der sidder og hygger sig med tæpper, picnickurv og en eller anden ramasjangforestilling. Det er en hyggelig tanke.

Jeg går helt ud til det lille færgeleje, hvor kabelfærgen til Orø transporterer fire-fem biler af gangen denne aften. På det lille læskur for enden af molen sidder der nogle opslag, som jeg går hen for at kigge på. Der er en reklame for en ejendomsmægler og en for grillbaren i den større havn på den anden side af øen, og som jeg ikke har læst før. De skriver venligt, at deres hjemmelavede burger tager en halv time at lave, så det bedes man tage højde for ved bestilling. Jeg får lyst til at besøge grillen og smage den burger. Det lyder som om, den er lavet omhyggeligt. Måske allerede i morgen?

Men så er det, jeg ser, at det er næsten tre uger siden, de lukkede - at sæsonen sluttede. Tre uger? Jeg rammes pludselig og helt uventet af et tungsind. Rammes af en tristhed over at endnu en sommer er væk, forsvundet. Og det på trods af, at jeg netop havde gået og nydt den. Men det føles i dette øjeblik næsten som om, at sommeren er det, jeg lever for – eller det, som gør, at jeg overhovedet lever. På få sekunder genoplever jeg snesevis af øjeblikke fra den danske sommer med stokroser, bindingsværk, strandture, citronsommerfugle, lærker. Utallige indtryk fra Anholt, Sydfyn og andre steder farer gennem mit hoved: isvafler, majdrik,

lyden af cykelhjul på grusvej, duften af kaprifolium, Skt. Hans-bål, farfar i undertrøje i skovtykningen, mormor med klirrende flasker i kurven. Hvor blev det hele af? Min far fylder 80 om nogle dage, og jeg er netop blevet grandonkel. Grandonkel? For helvede, det går for stærkt nu. Jeg kan pludselig ikke forlige mig med tanken om, at jeg ikke får smagt den burger. Men du kan da smage den til næste år, prøver jeg at sige til mig selv, men nej, det kan jeg sikkert ikke. Grillbaren er måske gået konkurs, eller også formøbler jeg næste sommer helt forkert. Der kan ske så meget.

Jeg vender mig væk fra den lille ydmyge plakat, og går hjemad igen. Prøver at opmuntre mig selv ved at se på nogle strandskader i kikkerten og med det faktum, at når man er trist, så er man i det mindste ikke plaget af uro. Det er da alligevel noget. Langsomt aftager tungsindet da også, og hjemme på den lille sommerhusterrasse skænker jeg mig et glas vin. Jeg har det godt, har jeg. Jeg er alene hjemme, men ikke alene. Vi er ikke rige, men heller ikke syge. Og så gamle er vi heller ikke, er vi vel? Katten kommer med en mus for at trøste mig lidt, men den må hun godt beholde. Så meget har jeg alligevel ikke lyst til varm mad nu. Det er stadig lunt, så jeg kan blive siddende her udenfor indtil midnat.